

δὲν γνωρίζομεν ἔτι, ἀλλ' ἡ ὁποία, οὐ-
δεμία ἀμφιβολία, θὰ εἶναι ἀνταξία ἀν-
θους, θάλλοντος ἐν χαρέμῃ· ἐνῷ οἱ μέ-
λανες καὶ ὑγροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς συντρό-
φου τῆς ἐξέπεμπον ἀστραπὰς μίσους,
ὀργῆς, ζηλοτυπίας, ἔρωτος, καὶ ἐγὼ δὲν
δύναμαι νὰ εἶπω.

Ἰσως, κατὰ τὴν πρόοδον τῆς ἱστο-
ρίας ταύτης, δυνηθῶμεν νὰ ἀνακαλύψω-
μέν τι, ὅπερ νῦν κρύπτεται ὑπὸ τὸν
πέπλον τοῦ ἀγνώστου.

Ἐκατέρα αὐτῶν προσεπάθει νὰ β-
δίξῃ πλησίον τοῦ νέου. Τοῦτο δὲ δὲν
ἦτο λίαν δύσκολον, διότι, προσπαθοῦ-
σαι δῆθεν νὰ εὐρίσκωσι τὰ μάλλον εὐ-
δατα μέρη τῆς ὁδοῦ, πολλάκις κατῶρ-
θωσαν νὰ τὸν πλησιάζωσιν, ἀλλὰ καὶ
πολλάκις διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν νὰ πο-
μακρυνθῶσιν αὐτοῦ.

Ἐπὶ τέλους, εἰς στροφὴν τινα τῆς ὁ-
δοῦ ἡ νεωτέρα ἐπέτυχε νὰ μείνῃ ἐπὶ
στιγμὴν πλησίον τοῦ νεανίου.

— Μὰ, ἐλησμόνησες! ἐπιθύρῃς με-
τὰ τόνου ἐλαφρᾶς ἐπιπλήξεως καὶ διὰ
φωνῆς, μόλις ἀκουσμένης. Καὶ ἡ εἰκὼν
σου;.... Ἐμμενεν ἡμιτελής, καὶ σὲ πε-
ριμένει νὰ τὴν τελειώσῃς....

— Ἐὰν ἤξευρες... ἐπρόφρασε νὰ εἶ-
πῃ ὁ νεανίας, ἰδὼν πλησιάζουσαν τὴν
ἐτέραν.

(Ἐπὶ τῇ συνέχειᾳ)

Α. ΕΝΥΛΛΗΣ.

Η ΗΡΩΙΣ ΜΟΥ

ὦ! πόσον τώρα σὲ μισῶ δειλὸν παρθένου κάλλος,
Ὅσον οὐδεὶς σ' ἐμίσησεν ἐπὶ τοῦ κόσμου ἄλλος.
Συνεσταλμένον καὶ ὠχρὸν, περιπαθεὲς καὶ φθίνον
Δὲν θέλω πλέον ν' ἀγαπῶ τὸ λυπημένον κρῖνον.
Νὰ κατοπτρίζεται δειλὴ δὲν θέλω ἡ ψυχὴ μου,
Εἰς χαννωθέντα ὄμματα, μετὰ μορφῆς πενθίμου.

Τὴν θέλω τῆς καρδίας μου τὴν νύμφην κ' ἐρωμένην
Ὡς λεύκην ὑπερήφανον εὐτόλμως ὑψουμένην
Μ' ἀκτινοδόλους ὀφθαλμούς, μὲ χεῖλη ἀνείμένα
Σιτόχρουν κ' ἡλιοκαῆ μὲ στήθη φλογισμένα.
Ὀνειροπόλον συμπλοκῶν τὴν θέλω καὶ πολέμων
Καὶ ὄχι πλάσμα ἀσθενὲς λειπόθυμον καὶ τρέμον.

Τὴν θέλω ἔτε σήμερον ἀνάπτει ἡ πυρίτις
Καὶ μάχομαι ἀρματωλὸς εἰς τὰ βουνὰ τῆς Κρήτης
Τὴν θέλω μὲ πυρίκαυστα ἀνδρειωμένα στήθη
Ἀκάθεκτος νὰ ρίπτεται εἰς τῶν ἐχθρῶν τὰ πλήθη.
Νὰ φέρῃ ξίφος δίστομον ἢ λυγρὰ τῆς μέσης,
Καὶ εἰς λυσσώδη συμπλοκὴν πλησίον μου νὰ πέσῃ.

Καὶ θέλω ὅταν μὲ εὐρὴ ἡ πεπρωμένη σφαῖρα
Καὶ δι' ἐμέ διὰ παντός θὰ δῶ ἡ ἡμέρα,
Εἰς τὴν αἰμόφυρτον, πιστὴν ἀγκάλην τῆς ἐπάνω
Νὰ ἀκουμβήσω ὕστατον κ' ἐκεῖ νὰ ἀποθάνω.
Τὸ τελευταῖον βλέμμα μου τῆς κόρης ν' ἀπαντήσῃ
Τὸ πρόσωπον τὸ θυμαλγὲς καὶ ἔπειτα νὰ σβύσῃ.

Πόσον ὠραία ἡ ζωὴ θὰ ἦτο τοῦ πολέμου,
Ἄν ἀφειμένην ἔχουσα εἰς τὰς πνοὰς τ' ἀνέμου
Τὴν κόμην τῆς τὴν καστανὴν λυτὴν συνεπολέμει
Περιλημένη ὑπαρξίς χωρὶς, χωρὶς νὰ τρέμῃ.
Νὰ ρίπτεται πρὸ τοῦ πυρὸς καὶ νὰ σοὶ κράζῃ—Ἐλα—
Καὶ νὰ κυμαίνεται ἡ λευκὴ τῆς κόρης φουστανέλα

ὦ! ὅταν γείνῃ ἀμαζὼν ἡ ἑλληνὶς παρθένος,
Ὅταν τῆς Δέσπως αἰσθανθῇ τὴν βώμην καὶ τὸ σθένος,
Καὶ τοῦ Ζαλόγκου τὸν κρημνὸν ἀφόδως ἀτενίσῃ,
Καὶ ὅταν ἐνθους τ' ἄσματα τοῦ Ρήγα τραγωδήσῃ
Τότε τὸ στήθος θὰ γενῇ τῆς νεολαίας βράχος
Καὶ τῆς πατρίδος προμαχῶν, μὲ Ἀχιλλέως τάχος...

Χθὲς εἰς τὴν μάχην ποιμενὶς ὠραία τοῦ Θερίστου (*)
Ἦς τὰς πλεξίδας τὰς ξανθὰς ὁ ἥλιος ἐχρύσου,
Κρατοῦσα λάγνηνον νεροῦ καὶ σάκκον φυσιγγίων
Ἀτρόμητος ἐδάδιζε τῶν μαχητῶν πλησίον
Κ' ἐδρόσιζε τὰ χεῖλη των τὰ ξηρανθέντα πλέον...
Καὶ ἐμειδία ἡ ξανθὴ κ' ἐδάκρυεν ὁ Λέων...

ὦ! πόσας εἶδον θελκτικὰς παρθένας ἐκεῖ κάτω...
Τοῦ Ἐρυθροῦ μας τοῦ Σταυροῦ ἀκόλουθοι δὲν ἦσαν...
Ἀλλὰ ὁσάκις μαχητὴς γενναῖος ἐκτυπᾶτο
Εἰς τὴν ὠραίαν πτώσιν του καὶ ἐνδοξὸν παρεῖσαν.
Καὶ εἶχον, εἶχον τὸν Σταυρὸν αὐταὶ εἰς τὴν καρδίαν,
Κ' ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐδέχαντο ὠχρὸν τὸν τραυματίαν.

Ἀλλὰ δὲν ἦσαν, αἱ! αὐταὶ τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἦσαν
Ἀριστοκράτιδος μητρὸς ἀμβλυωποῦσαι φρύσαι...
Καὶ τοῦ συρμοῦ δὲν ἐκλείον εἰς τὴν ψυχὴν τὴν λύσσαν.
Ἀπλοῦν, πτωχὸν τὸ ἐνδυμα τῆς ἡρώδος εἶναι.
Ἀπὸ τοῦς Λάκκους ἔφθανον καὶ ἀπὸ τοῦ Σελίνου
Τ' Ἀσπρα Βουνὰ κατήρχοντο ἐν μέσῳ τοῦ κινδύνου.

ὦ! ναὶ τοιαύτην ἤθελον τὴν φίλην κ' ἐρωμένην,
Ὡς λεύκην ὑπερήφανον εὐτόλμως ὑψουμένην.
Σύντροφον μέσῳ συμπλοκῆς σπαρακτικῆς ἀγρίας
Καὶ τοῦ Ἐλέους ἀδελφὴν εἰς κλίνην ἀγωνίας.
Ἀγνὴν ἱέρειαν ναοῦ ἀγνῆς ἐλευθερίας
Καὶ τῆς ἐρώσεως μου αὐτὴν θεότητα καρδίας.

Ἐκ τῶν Κρητικῶν Ἐμπνεύσεων

Ἐν Σκοπὲ τῆς Κρήτης τὴν 20 Μαρτίου 1878.

Ε. Κ. ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΗΣ.

(*) Ἀληθῶς, κατὰ τὴν ἐν Χειροσπηλαίῳ τῆς Κυδωνίας
μάχην τῆς 15 Μαρτίου, ὠραία κόρη ἐκ Θερίστου φέρουσα με-
στὴν φυσιγγίων τὴν λευκὴν ποδιάν της καὶ ἐν τῇ χειρὶ
λάγνηνον ὕδατος περιέτρεχε μειδίῳσα καὶ ἀτρόμητος πρὸς
τὰς πέριξ συριζούσας σφαῖρας τοὺς ἡμετέρους προμαχῶνας,
διανέμουσα πυριτοβολὰς καὶ δροσιζούσα τὰ ξηραίνόμενα
χεῖλη μας.